

[Peter Nielsen.]

også mere beregnet til agitation end til egentlig oplysning om skattereformen. Det skal vi også nok selv påtage os.

Der har i øjeblikkets ophidselse været talt om, at nu blev folketetinget fuldstændigt delt op i to uforsonlige blokke: det spinkle socialistiske flertal og den store borgerlige mindretalsopposition. Det er vel så som så med den borgerlige flok. Betænkningerne viser os tre borgerlige mindretalsudtalelser af vidt forskelligt indhold, og hr. Niels Westerby vil nok senere på dagen fortælle os om det fjerde borgerlige standpunkt. „Ja men hvad så med jeres egen socialistiske blok?“ som man kalder den. Ja, her drejer det sig om skattepolitik, og her har vi ikke behøvet at skabe en kunstig enighed, for vi har altid været enige i hovedprincipperne. Bevares vel, vi er somme tider blevet drillet med, at vi f. eks. ikke kom med forslag om skattefradragens bortfald; jeg har her fra denne talerstol svaret, at når der her i tinget var flertal for det, skulle vi nok stilleforslag herom. Der er flertal nu — ja, der er vel efterhånden egentlig ikke nogen imod. Derfor har vi nu foreslået det, og nu afskaffes den antikverede regel, der har pint de fleste skatteydere, fordi det gav dem den ujævne skat og skattechok.

Men hvad med momsen? Ja, der er jo sket det tilsyneladende ejendommelige, at tilhængere er blevet til modstandere og modstandere til tilhængere. De partier, der vidt og bredt har talt om, at skatterne skulle omlægges fra indkomst til forbrug for ikke at straffe flid og arbejdsomhed, viger nu tilbage, når vi skal til sagen, ja, går ligefrem imod. Selvfølgelig kan man undre sig over det; men en af grundene er nærliggende nu, da man så at sige har skiftet skyttegrave: momsen vil jo også på en anden måde ændre billedet. Med mellemrum får vi rapporter fra de vise mænd, der fortæller om, hvad lønstigninger vil betyde, og hvor meget samfundet har råd til. Disse rapporter citeres flittigt og danner baggrund for mangt et inflationsforedrag. Lønmodtagernes forhold kan gøres nøje op; men det er yderst begrænset, hvad man ved om den øvrige befolknings indtægtsforhold, hvordan disse indtægter skabes, og hvordan det er med priser og avancer og forholdene ved køb og salg.

Gennem den forholdsvis kortlægning, som momsen vil give af alt dette, får de vise mænd, eller hvem der ellers skal foretage disse beregninger, et godt materiale til at kortlægge alle andre forhold og måske dem, der er mest inflationsskabende. Det giver stof til eftertanke, når man overvejer momsens fordele og ulemper. Ved udvalgsbehandlingen blev det også oplyst, at der kunne etableres et godt samarbejde mellem det momsopkrævende toldvæsen og skattemyndighederne, og da vi jo alle er modstandere af skattesnyderi, er vi vel også alle glade ved den side af momsen.

SF og vi danner altså ganske naturligt en blok i skattemæssig henseende og ikke en kunstig blok; vore grundlæggende synspunkter er de samme, kort og godt at alle folk skal svare skat efter evne. Selv om det måske vil bedrøve nogle, kan jeg godt oplyse, at de forhandlinger, de to partier har ført, har været lette og ikke givet anledning til nogen egentlig meningsforskellighed; der har været detaljer, vi har drøftet, men dem har vi hurtigt kunnet blive enige om.

„Nå, men det er altså socialismen, der har bundet jer sammen“, og hvad man ellers kan sige, „og hvad kan vi nu vente?“ Ja, vi har et fælles, omend differentieret livssyn, hvis man kan udtrykke det sådan; men kildeskat og moms er vel ikke egentlig socialistiske begreber. I konservativt styrede lande har man alle steder kildeskat og en eller anden form for vareomsætningssskat. Men det, vi har villet med denne skatte-reform, er at skabe forhold, der passer til vor tid selv i et kapitalistisk land, så vi har basis for øget produktion og fortsat høj beskæftigelse, og så folk med jævne indtægter gennem øgede samfundsfunktioner kan få de behov stærkere dækket, som andre med større indtægter måske kunne klare ad privat vej. Det er en form for indkomst-udjævning, som vi ønsker videreført. Men det betyder også, at de jævne indtægter må svare deres bidrag til samfundet gennem moms og skatter — men kun efter evne.

„Men har man ikke kunnet få andre partier med i forliget? Der er jo mange, der deler disse grundsynspunkter inden for de såkaldte borgerlige partier.“ Ja, vi har jo forhandlet og forhandlet både her og hisset; vi har haft fremlagt konkrete lovforslag nu i to år om denne skatte-reform, og selv om